

Лъжецъ

Басня, отъ Криловъ — за дѣца и юноши).

Дворянинъ нѣкакъвъ (може би и князь) отъ далечно странствуване се завърналъ, съ приятеля си на разходка пѣшкомъ поизлѣзълъ и за кое видѣлъ и кое не видѣлъ да се хвали започналъ. „Не, — рекълъ той, — видѣхъ, каквото видѣхъ, ала туй вече нѣма да го видя. Каква е тази ваша страна тукъ: ту студено, ту много горещо, ту слънцето се затули, ту силно заблѣщи. А тамъ, сжщи рай! Само катъ си спомня, ей тъй нѣкакъ на душата ми весело става! Нито кожухъ, нито свѣщъ сж тамъ потрѣбни; цѣлъ вѣкъ минава, а ти незнаешъ каква е нощната сѣнка, и цѣлата божя година е като майски день; никой тамъ не сади, нито пѣкъ сѣе; а да би видѣлъ пѣкъ какво тамъ расте и зрѣе! Ей, напимѣръ, въ Римъ, тамъ видѣхъ една краставица... Ахъ, създателю мой! Катъ сега си спомнямъ! Ще ме повѣрвашъ ли? Но, наистина, като планина бѣ голѣма“. — „Какво чудо! — отвърналъ му другарътъ. — Наистина, чудесии много по свѣта, ала сѣкой ли може да ги съгледа! Ей и ние сега съ тебе къмъ таквозъ едно чудо вървимъ, каквото ти, разбира се, никога не си срѣщалъ, за туй вечъ мога да споря. На, видишъ ли тамъ онзи мостъ, който ни е на пята? Макаръ да е на гледъ простъ, ала свойство чудно има: ни единъ лъжецъ изъ нашитѣ мѣста тадѣва, по него да мине не смѣе: едва до половината

стигне — събаря се и въ водата пропада; но който не лъже, може и съ кола по него да мине“. — „А рѣката ваша каква е?“ — Е че не е малка... Та видишъ ли, приятелю мой драгий, какви чудесии по свѣта нѣма! Макаръ твойта Римска краставица да е голѣма, за туй не искамъ и да споря... Но колкото планина... нали тъй рече?“ — Планина, не планина, но по право, трѣбва да бѣше колкото кжца!“ — „Мжчно за вѣрване! Ала, колкото и да е чудно, сѣ пакъ чуденъ е и нашия мостъ, по който ей сега ще минемъ, че лъжецъ никакъвъ не може да търпи и прѣзъ тая пролѣтъ отъ него паднаха (това го знае цѣлия свѣтъ) двамина вѣстникари и единъ шивачъ. Безспорно, краставицата, макаръ и колкото кжца голѣма, сѣ е чудо голѣмо, ако само казвашъ вѣрно“. — „Ехъ, че какво толкозъ чудно! Мигъръ кжщитѣ сж наврѣдъ тъй голѣми, катъ нашитѣ хамбари! Има кжщи тамъ двамина да сѣднатъ да не могатъ!“ — „И тъй да е, какъ не е грѣхота таквазъ голѣма краставица за чудо да се смѣта. Но и мостътъ нашъ е такъвъ, че лъжецъ едва петъ крачки направи, и хопъ — въ водата долу! Макаръ чудна да е твоята римска краставица... „Слушай, — току го прѣсѣкълъ нашиятъ лъжецъ, — защо да минаваме сега прѣзъ моста, не бива ли да намѣримъ нейдѣ бродъ?“

